

Sygn. akt VII U 2319/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 stycznia 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Małgorzata Kowalska

Protokolant Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 roku w Lublinie

sprawy M. C.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania M. C.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 6 sierpnia 2013 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 2319/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 sierpnia 2013 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. odmówił M. C. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, gdyż Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 30 lipca 2013 roku nie uznała wnioskodawcy za niezdolnego do pracy (decyzja – k. 62 akt rentowych ZUS).

Odwołanie od powyższej decyzji złożyła M. C., wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do renty. Wskazała, iż jest niezdolna do pracy w swoim zawodzie – kucharza (k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie (k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

M. C., urodzona w dniu (...) jest z wykształcenia kucharzem. Przez niemal cały okres zatrudnienia wykonywała pracę zgodną ze swoimi kwalifikacjami. W okresie od 6 marca 2012 roku do dnia 3 marca 2013 roku otrzymywała zasiłek dla bezrobotnych (bezsporne).

W dniu 13 czerwca 2013 roku M. C. złożyła wniosek o ustalenie prawa do renty. Na skutek wniesionego przez nią sprzeciwu została poddana badaniu przez komisję lekarską ZUS, która orzeczeniem z dnia 30 lipca 2013 roku nie uznała skarżącej za niezdolną do pracy (k. 27-28 a.o.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż M. C. w obecnym stanie zdrowia nie jest niezdolna do pracy wyuczonym i wykonywanym zawodzie kucharza.

Wnioskodawczyni cierpi na nadciśnienie tętnicze I WHO, stenokardię czynnościową, cukrzycę typu 2 leczoną doustnymi lekami przeciwcukrzycowymi, przewlekłe zapalenie trzustki, zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa szyjnego, piersiowego i lędźwiowo – krzyżowego o stosunkowo niewielkim stopniu zaawansowania z nawracającym zespołem bólowym bez objawów ubytkowych, prawostronne skrzywienie kręgosłupa piersiowego I^o, entezopatię nadkłykcia bocznego obu kości ramiennych, łagodny położeniowy zawrót głowy, stan po spastycznym zapaleniu oskrzeli w dzieciństwie oraz chorobę zwyrodnieniową stawów i kręgosłupa. Schorzenia kardiologiczne i diabetologiczne przebiegają obecnie bez powikłań narządowych, wymagają obecnie jedynie stosowania systematycznej farmakoterapii. Przewlekłe zapalenie trzustki przebiega obecnie w sposób łagodny i nie wymaga nawet przyjmowania leków gastrologicznych. W badaniu neurologiczno – ortopedycznym nie stwierdzono aktualnie cech czynnego drażnienia korzeni nerwowych, objawów ubytkowych czy upośledzenia funkcji narządu ruchu. Zgłaszane zaś zawroty głowy winny być systematycznie leczone – poddają się one terapii. Schorzenia płuc obecnie nie występują – jedynie w dzieciństwie skarżąca przeszła spastyczne zapalenie płuc, teraz nie wymaga leczenia, jest wydolna oddechowo. Z powodu dolegliwości stawów i kręgosłupa skarżąca okresowo leczy się w poradni reumatologicznej i przyjmuje leki przeciwbólowe w okresach zaostrzeń objawów bólowych. Niemniej rozpoznana u niej choroba zwyrodnieniowa stawów i kręgosłupa w dotychczasowym przebiegu nie spowodował u wnioskodawczyni istotnych ograniczeń zakresu ruchów stawów czy ich destrukcji i nie powoduje niewydolności czynnościowej układu ruchu (vide opinie biegłych specjalistów w zakresie neurologii, kardiologii i gastrologii, diabetologii, ortopedii, pulmonologii oraz reumatologii k. 19, 45 oraz 118 a.s., opinia uzupełniająca k. 72 a.s.).

Żadne z tych schorzeń w obecnym stanie zaawansowania nie powoduje u odwołującej niezdolności do pracy w wyuczonym i wykonywanym zawodzie kucharza

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumentację medyczną oraz powołane opinie biegłych lekarzy specjalistów z zakresu neurologii, kardiologii, ortopedii, gastrologii, diabetologii, pulmonologii oraz reumatologii.

Sąd uznał zgromadzone dowody za wiarygodne i nie budzące wątpliwości. W szczególności nie budziły wątpliwości dokumenty medyczne, z których wynikał stan zdrowia wnioskodawczyni. W świetle powyższego zdaniem Sądu wywołane opinie są opiniami kompletnymi i wystarczającymi do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Biegli przebadali wnioskodawczynię, wnikliwie przeanalizowali jej dokumentację medyczną dołączoną do akt sprawy oraz okazaną w trakcie badania przez opiniowaną, szczegółowo omówili wpływ zdiagnozowanych u niej schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia i posiadanych kwalifikacji badanej. W sposób wyczerpujący i dostatecznie przekonujący uzasadnili, dlaczego w ich ocenie dolegliwości skarżącej nie ograniczają obecnie jego zdolności do pracy. Podkreślili, iż wnioskodawczyni niewątpliwie jest osobą chorą, jednakże te schorzenia, w aktualnym stanie zaawansowania nie powodują takiego upośledzenia funkcji organizmu, aby powodowały one niezdolność do pracy. Wymienione schorzenia w okresach zaostrzeń dolegliwości mogą być leczone ambulatoryjnie, w ramach zwolnień lekarskich. Większość z nich jest kontrolowana farmakologicznie, co daje też dobre efekty w zakresie leczenia schorzeń układu ruchu u skarżącej. Biegli odnieśli się do wszystkich zagadnień wymagających wiedzy specjalistycznej. Wskazali na stabilny przebieg chorób wnioskodawczyni i brak istotnego obniżenia zdolności do pracy.

Opinie te były kwestionowane, M. C. dołączyła w toku postępowania nową dokumentację leczenia, jednak oceniający ją biegli uznali, iż nie wpływa ona na ich stanowisko. Wnioskodawczyni wskazywała również, iż nie zgadza się z treścią wywołanych opinii, lecz nie wskazała konkretnych zastrzeżeń.

Należy jeszcze raz podkreślić, iż opiniujący w sprawie biegli nie mieli żadnych wątpliwości, że wnioskodawczyni jest osobą zdolną do pracy. Biegli są uznanymi specjalistami w zakresie chorób występujących u skarżącej. Na uwagę zasługuje też fakt, iż główne schorzenia odwołującej tj. schorzenia układu ruchu oceniane były przez trzech

specjalistów zajmujących się tą tematyką tj. neurologa, ortopedę oraz reumatologa. Z tych względów Sąd uznał, że opinie wywołane w sprawie przedstawiają wystarczające wiadomości specjalne niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., II UKN 96/99).

W tym stanie rzeczy odwołanie M. C. należało uznać za nie zasadne i nie zasługujące na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 roku, poz. 748) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,
- 3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Przy czym przepisu ust. 1 pkt 3 nie stosuje się do ubezpieczonego, który udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący, co najmniej 20 lat dla kobiety lub 25 lat dla mężczyzny oraz jest całkowicie niezdolny do pracy.

Pojęcie niezdolności do pracy zdefiniowane zostało w art. 12 cytowanej ustawy, który to przepis stanowi, iż niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy. Częściowo niezdolną do pracy jest natomiast osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

W sprawie niniejszej ustalono, że M. C. nie jest obecnie niezdolna do pracy, a zatem brak jest podstaw do ustalenia jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Biegli stanowczo stwierdzili, że stan zdrowia wnioskodawczynie nie uniemożliwia ani nie ogranicza jego możliwości wykonywania pracy zgodnej z posiadanymi kwalifikacjami i dotychczasowym doświadczeniem zawodowym. Decyzja organu rentowego odmawiająca wnioskodawczynie przyznania dochodzonego świadczenia jest więc prawidłowa.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz artykułu 477¹⁴ § 1 kpc orzekł jak w sentencji.